

tristeți în echilibru

Ursu Marian Florentin

-îmi place cum mă atingi pe frunte
cu cearcănele tale de singurătate,
frumusețea ta e adevărată
îți spuneam eu printr-un pahar
de sticlă
-femeile sunt ape înșelătoare,
răspundeai tu
desenând ceva cu picioarele prin aer

-cine suntem noi de fapt
unul pentru altul,
întrebam privind Luna
dintre cearceafurile tale
de hârtie creponată,
două tristeți ținându-se în echilibru,
doi nebuni la aceeași masa de piatră?

sângele rămas după arderea
pe rug a tăcerii?

tu îmi spuneai calmă
de deasupra orașului vechi
- suntem doar niște nori care se întrepătrund
fără întoarcere
în liniștea celor patru pereți
dintre brațele tale